

Sygn. akt V CZ 95/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz (przewodniczący)

SSN Jan Górski

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa O. K.

przeciwko M. M.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 stycznia 2015 r.,

zażalenia powoda na wyrok Sądu Okręgowego Sądu Gospodarczego

w L.

z dnia 27 czerwca 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w L. uchylił wyrok Sądu Rejonowego w D. z dnia 24 października 2013r. w sprawie z powództwa O. K. przeciwko M. M., o zapłatę.

Orzeczenie zaskarżył powód zarzucając naruszenie art. 386§4 k.p.c. i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 1¹ k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W judykaturze Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że celem takiego zażalenia jest poddanie pod kontrolę prawidłowości uchylenia przez sąd drugiej instancji orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego postępowania, co może nastąpić jedynie w wypadkach przewidzianych w art. 386 k.p.c.. Taka konstrukcja oznacza, że Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu zażalenia nie może oceniać stanowiska sądu drugiej instancji, co do meritum sprawy, nawet gdyby uznawał je za błędne i odbiegające od utrwalonego stanowiska judykatury (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013r., II CZ 26/13, niepubl.).

Orzecznictwo Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje, że nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. występuje wtedy, gdy sąd pierwszej instancji zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu lub zarzutów merytorycznych przeciwstawionych zgłoszonemu roszczeniu. W rozważanej sprawie taka sytuacja występuje. Powód dochodzi zapłaty w związku z odstąpieniem od umowy o dzieło. Sąd Rejonowy nie rozpoznał tego żądania przyjmując, że oświadczenie o odstąpieniu było wadliwe, skoro nie mogło być oparte na art. 635 k.c. i nie spełniało wymagań z art. 491 k.c. Sąd Okręgowy przyjął odmienną ocenę prawną i uznał, że w sprawie może znaleźć zastosowanie art. 635 k.c. Takie rozstrzygnięcie aktualizuje potrzebę oceny zasadności merytorycznej odstąpienia od umowy przez powoda na podstawie art. 635 k.c., odniesienie się do żądania pozwu i powołanych faktów jak też oceny prawnej roszczenia i zarzutów

podniesionych przez pozwanego. Sąd Rejonowy zaniechał rozpoznania sprawy we wskazanym zakresie z uwagi na odmienną ocenę prawną żądania pozwu. Tym samym, uchylenie wyroku Sądu Rejonowego na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. należy uznać za uzasadnione.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowił jak wyżej.